

Bud., 1898. júl. 29.

Kedves nagy Nácikám
 s kedves barátom,

E pillanatban tartom

az utolsó pontot vacsiori munkám után.

S az első, hogy Kedves levelekre válaszoljak.

Könyvtáram magamból nagy mennyiségű

nyomtatott tanulmányt, a mi kötetem

első sőt Sothy. Tiszteltan belülről

kívülről. Tiszteltam magamnak azaz,

hogy elhagyjam, hogy van egy kis olvasas-

tóm. Nem gondoltam sem Heinrichre,

sem a belső Riviera, csak éppen

a károgásra s az emberi lelki életre.

A megféléire arambum
Ezreket már nem fordít el. Ez marad
Niesbensen. Furtum, nagy örmény
lész, ha megírja, hogy az júdeis
mésdix felében a legfőbből meley
volt. Ak. hányra halogottam in
interna a kényes nyomokból —
de az asekben, gond ottam. É most
már Néző a drága helyre nemis.
Etrajin bekér indokolt dűnchennere,
Fronthummal a Wiesbadenben
lelegettem — sőt solikino, bekér
egy igen megfigyelő barátem
kösaságában.

Képeket! A földem minem

meg nem olvasom a XH. évben. Nem
vols hangulatam. He megírtam
a levél, ígeri Seltőlával fogom
most elvéseim jűsölmet.

Murakuszt csak egyet vasorát
Tam meg. Egyet meg Riedtelt
gyutainát voltam leányfalam.
Ez volt az egyetlen meletkeim. H.B.

Gyutai nagyon vároa valósi övéreket...
Angyal Dávid az apai örmény elét
Rai hebre — Treblambe ment nyarat
ni; az hírem, hogy az katalánok
váltak a nemeként Lotánat. Angyalai
meg mindig peripherikus kerselés.

I must have liked, és Mátyás,
hogy gondoltam rá, és így, hiszen
mindent megvolt a konyha és kávék és borbélyok.
Nekem az jól esik, mint a vajos kenyér,
Senn is brauche mireres Wohlwollen.
Eine Gourmandise-Des!

De hová így? És majd
egy Correspondenz-Karrierén fogom
vadász kutyáim, alaktalan és kíméletlen.

Nekem is kényes és kényes,
a gyerekeknek minden jól és szép (his
a kisi kényes. nem a kőszegre kőszeg és
nekem nem is szék az így?) Lejött

gyerej Zöl Zom.